

[Christmas Møller.]

forfærdelig stort et Spring fra dette til slet ikke at lade dem faa Lov til at sige noget.

Lad os blot konstatere det som det Faktum, det er, at det store Socialdemokrati, hvis mægtige Fremgang i vort Land jeg naturligvis har medoplevet og studeret med Beundring — jeg har set Bevægelsen fra dens spæde Begyndelse i 70erne arbejde sig frem og faa mere og mere Magt, utvivlsomt udvisende baade Heroisme og mægtig Idealisme —, ikke mere har noget Fremtidsmaal. Thi hvad er Fremtidsmaalet, Samfundsbilledet, der vinker, Staten fremover — som Medarbejderen siger i „Social-Demokraten“s Kronik: han skimter det nye og bedre Danmark. Ja, jeg synes, at den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch endnu skylder os Svar derpaa.

Over for dette staar der en Samfundsopfattelse, nemlig den konservative, som bygger paa Erkendelse af, at det Tidehvert, Verden økonomisk er gaaet ind i, er et Tidehvert, som kræver Statsindgreb paa en lang Række Omraader, hvor vi ikke før kunde tænke os det, Indgreb, som er nødvendige, saaledes som de økonomiske Forhold og andre Forhold er, men som ved Siden heraf giver Plads for det enkelte Individis frie Udfoldelse paa en ganske anden Maade, end de nuværende Magthavere gør det ved den Lovgivning, de bygger videre paa.

Jeg har endelig et Par enkelte Bemærkninger at gøre om to Spørgsmaal, som har været stærkt fremme i den Rigsdagssamling, der er gaaet, Spørgsmaal, som det er rimeligt ved Afslutningen af en Rigsdagssamling at gøre et Par Bemærkninger om. Det ene er Spørgsmaalet om vor udenrigspolitiske Stilling og navnlig vor Stilling over for de andre nordiske og i ganske særlig Grad de andre skandinaviske Lande. Vi har jo drøftet den højtærede Statsministers uheldige Tale i Lund, og jeg skal ikke komme ind paa den her i Aften igen, men kun sige, at efter den Tale er der faldet en saa lang Række Udtalelser, i ganske særlig Grad i Sverige, at man har Lov til at sige, at der er den mest sympatiske Stemning for, at en nærmere Drøftelse skal føres angaaende de Spørgsmaal af økonomisk og forsvarspolitisk Karakter, der kan være Tale om mellem Landene, og jeg for mit Vedkommende opfordrer den danske Regering til at være den, der udnytter denne sympatiske Stemning og tager Initiativet til de Samtaler

mellem disse Lande, som det vil være naturligt at føre.

Det andet Spørgsmaal, jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger om, er Spørgsmaalet om Danskheden Syd for Grænsen og i det hele taget Spørgsmaalet om Nord-slesvig og Midtslesvig. Jeg har sagt det før, og jeg vil gerne gentage det her, at som andre Lande, ogsaa vort Naboland, fører deres Støtte over for ligesindede, som er under Fremmedherredømme, vil der aldrig kunne siges noget som helst til, at vi gjorde en endnu større Indsats end den, der gøres. Jeg ser saaledes paa det, at det danske Folk er ikke tilstrækkeligt med i den Kamp, der her føres for dansk Sprog, dansk Kultur og dansk Nationalitet. Der var Samling om Opgaven, da H. P. Hanssens Fond skulde dannes, og jeg mener, at denne Samling bør føres videre, og jeg opfordrer derfor Statsministeren, som er den, det er naturligt at rette Opfordringen til, til at faa Kræfterne til at forenes paa den rigtige Maade.

Jeg vil slutte med at sige, at Det konservative Folkeparti vil fortsat strække Haanden ud til slig Gerning, som viser, at dette Land og dette Folk er en Nation, fordi det er nødvendigt, at man ogsaa ude i Verden faar Følelsen af, at vi paa dette Omraade staar samlet. Dette hindrer ikke, at vi paa alle de Omraader, hvor vi mener at Regeringens økonomiske og sociale Politik er en farlig Politik for Landet, er en skadelig Politik for Erhvervene, vil være dens haardeste Bekæmper.

Steen: Her ved Afslutningen af Rigsdagssamlingen, som jo er den første, under hvilken Arbejdets Vilkaar for os har været dem, der blev tilvejebragt ved Landstingsvalget i Efteraaret, er det naturligt, at man forsøger at gøre op, som det ogsaa fra alle Sider er gjort, hvilke Resultater Arbejdet har medført, og hvorledes Samarbejdet Partierne imellem har formet sig. Jeg var naturligvis forud indstillet paa, at der vilde være forskellige Meninger herom, men jeg maa erkende, at jeg havde unægtelig ikke ventet, at Samarbejdet de nuværende Regeringspartier imellem skulde sammenlignes med og stilles i Skygge af det Samarbejde, den Behændighed, det Kunststykke, vi var Vidne til i 1929. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde herom, at han tiltroede ingen i Regeringspartierne Behændighed til at udføre noget saadant. Jo, det kunde vi jo endelig nok, hvis det var det, vi stiledede imod. Men jeg